

ordnede Personale, ved hvilket sidste det netop gjælder om, at Administrationen maa have den fornødne Bevægelighed, og hvor vi altsaa ikke ret vel tro, at man kan fastslaa Ordningen ved Lov, hverken med Hensyn til Antallet af de forskjellige Funktionærer eller med Hensyn til deres Lønninger. Mindretallets Opfattelse er forsaavidt i Overensstemmelse med det tidligere, i Maren 1877—78 forelagte Lovforslag fra Regjeringens Side, hvori der ogsaa var opført Lønningsbestemmelser for samtlige høiere, mere fast ansatte Funktionærer ved Jernbanerne, og det derimod kun var det mere underordnede Personale, hvis Ansættelses- og Lønningsforhold blev forbeholdt Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse. Det kan altid være noget tvivlsomt, hvor Grændsen maa drages, men at der er væsentlig Forskjel paa Stillinger som dem, jeg nævnedes, en Kontorchef, en Stationsforvalters og deslige, og paa Stillingerne ved den egentlige daglige Drift, vil dog vistnok almindelig antages. — Mindretallet er med Flertallet enig i, at det vilde være ønskeligt, om man nu snarest muligt kom til Gude med den Omordning af Forholdene, som er nødvendiggjort derved, at de sjællandske Baner ere gaaede over til at blive Statsbaner, og at man fik en virkelig Sammenlutning og Sammensmeltning i Stand af de to Jernbanenet jævnfides, og det skjønner ikke rettere, end at da der nu snart er forløbet fire Aar, siden Loven om Erhvervelsen af de sjællandske Baner udkom, maatte man vel ogsaa snart kunne komme til Gjennemførelsen af de i saa Henseende fornødne Forholdsregler og Foranstaltninger. Mindretallet har ogsaa af den Grund anset det for mindre nødvendigt at gaa til en Bestemmelse om, at man midlertidig skulde træffe Bestemmelser paa Finantsloven, da det nemlig ikke kan se rettere, end at man allerede den følgende Samling maatte kunne komme til Bestemmelser af den Art, som Mindretallet mener bør optages i en Lov, og for hvilket der er givet et Forskillede i det før nævnte Lovforslag af 1877—78, som forøvrigt ikke naaede til 2den Behandling i noget af Thingene, saa at der ikke foreligger nogen Udtalelse fra Rigsdagens Side om det paagjældende Forhold. — En Bemærkning skal jeg tillade mig at gjøre med Hensyn til den foreslaaede Ordning af Centralforvaltningen, en Bemærkning, jeg dog egentlig ikke gjør som Ordfører for Mindretallet, idet dette ikke er gaaet nærmere ind paa Drøftelsen af dette Spørgsmaal, men som jeg dog tror, der kunde være Grund til at henlede Opmærksomheden paa. Det er nemlig Spørgs-

maalet, om det ikke vilde være ønskeligt at foretage nogen Forandring med Hensyn til den Stilling, der er tilfjeldet for de 4 Komiterede, saa at de paatænkte to Linieforvaltninger hver fik en enkelt Chef i Stedet for nu at være splittede i tre Dele, i Spidsen for hvilke der staar henholdsvis en Overdriftsinspektør, en Overbaneingenieur og en Overmaskiningenieur. Det kunde vistnok være ønskeligt, om det Hele samledes under en sælles Chef, og i saa Fald maatte vel en af de Komiterede indtage denne Stilling, saa at kun de to af de paatænkte Komiterede assisterede Generaldirektøren ved Centralforvaltningen i Kjøbenhavn. — Hvad dernæst de Bestemmelser angaar, som indeholdes i §§ 6 og 7 om Pensionering, saa vilde Mindretallet have sat megen Pris paa, at man allerede i den foreliggende Lov kunde have naaet til bestemte Afgjørelser. Det er nemlig efter Mindretallets Mening saa langt fra Tilfældet, at det først skulde være rigtigt at fastsætte Pensionerne i Forbindelse med Lønningerne, at det tværtimod forekommer os, at man først vilde have den rette Basis for Fastsættelse af Lønningerne, naar man veed, hvorledes de Vedkommendes Pensionsvilkkaar ville stille sig. Vi kunne derfor ikke se, at der i den Omstændighed, at man foresløg udskyder Lønningsbestemmelserne, skulde ligge nogen Nødvendighed for ogsaa at udskyde Bestemmelserne om Pensioneringen af Jernbanernes Funktionærer. Jeg skal erklære vigtigheden af, hvad den ærede Ordfører udtalte, at den Selvpensionering, som her er foreslaaet, i Virkeligheden mere gaar ud paa en Statspensionering, men jeg maa tilføje, at paa den Maade har jeg altid betragtet Selvpensionering, jeg har aldrig kunnet forstaa det særdeles Praktiske og Hensigtsmæssige i denne Indretning, den er mere, forekommer det mig, sindrig end egentlig praktisk, og jeg har ikke kunnet se rettere, end at enhver saakaldet Selvpensionering i sidste Instants dog løber ud i en Statspensionering. Det er derfor ikke for mig en Indvending af nogen Vægt, at den Pensionering, som er foreslaaet i §§ 6 og 7, i Virkeligheden vil blive en Statspensionering, naar Staten ikke blot indeholder visse Procent af Lønningerne, ved hvis Fastsættelse der tages Hensyn til dette Afdrag, men der derhos gjøres yderligere Tilskud af Statsbanernes Indtægter til den oprettede Pensionering. Men jeg tror, at det vilde være overmaade ønskeligt, om man kom til overensstemmende Regler paa hele Statsbaneområdet i saa Henseende, og at den Forskjel, som nu bestaar mellem de sjællandske og de jydsk-synske Statsbaner, kunde